

Honecker Sosyalizmi Savunuyor: "Komünist Partilerini Dağıtabilirsiniz, Ama İşçi Sınıfını Asla!"

Ne kadar solcu olursak olalım sadece kapitalizmin eleştirisi sosyalizm için yeterli değildir. Kapitalizm eleştiri kaldırılabılır, ama nasıl tanımlarsak tanıyalım sosyalizm, kapitalist üretim ilişkilerinin tamamen ortadan kaldırılmasıdır. Kapitalizmden sosyalizme geçiş barışçıl ya da barışçıl olmayan yollardan gerçekleşebilir. Komünist ve işçi partilerinin son 1969 Konferansı'na kadar savundukları bu tez hâlâ geçerliliğini yitirmedi, ama devrimin zaferinden sonra komünist ve işçi partilerinin "barışçıl" bir biçimde iktidardan geri çekilecekleri üzerine hiçbir yerde bir şey yazılı değildi. Ve pratik bu "geri çekilmeyen" barışçıldan başka herşey olduğunu gösterdi. Alman Demokratik Cumhuriyeti ve diğer sosyalist ülkelerdeki bu düşüncesiz hareket, bunun örneği oldu. Birkaç insan tarafından "düşünölmüş" bu felsefeden kendimizi sıyırmalıyız. Barışçıl devrime götüren bu tür gelişmeler, Lenin'in de belirttiği gibi, izin verilmemesi gereken hatalardandı. Şu an öyle görünüyor ki, kapitalizm altın çağını yaşarken, komünizm parçalanmış bir durumda yerlerde sürünüyor. Elbette şu an tüm ülkelerdeki devrimciler son 75 yıldır yaptıklarının boşuna ya da yanlış mı olduğu sorusuyla karşı karşıyadırlar. Komünist partilerini dağıtabilirsiniz, ama işçi sınıfını asla! İşçi sınıfının kapitalizmin erdiği bugünkü gücünü parçalamak ve kapitalizme nihai olarak son ve-

rebilmek için bir partiye ihtiyacı vardır. Öte yandan küçük bir ayrıntıyı da gözden kaçırmamak gerekir. Dünya komünistleri şu an sarsıldılar, zayıfladılar; ama komünistler, bu devrimci sınavdan da yüzakiyla çıkacaklardır. Birçok insan şu gerçekleri de görmezden geliyor: 1.2 milyarlık sosyalist Çin, Vietnam, Laos, Kuzey Kore ve herşeye rağmen cesurca sosyalist devrimi savunan Küba'yı. Bir de Ortadoğu'yu, Körfez ülkelerini görmek gerekir. 500 yıllık sömürüye karşın, eski sömürgecilerinden haklı olarak 500 milyar dolar talep eden Afrika ulus ve devletlerini ele almak gerekiyor. Orta ve Latin Amerika ülkelerini ve bunların ABD'ye karşı takındıkları tavırları görmek gerekiyor. Ama yine de dünyadaki durumu, toplumsal ve ulusal güç dengelerinin kaymalarını sadece Almanya ve Avrupa'dan gerçekçi olarak görebilmek güç olacaktır. Elbette dünyayı nasıl görmek istersek öyle görebiliriz. İsterse sınıfsız, sınıf mücadelesiz, emperyalist odaklar arası çelişki ve çatışmaların olmadığı bir dünya da düşünülebilir. Ama gerçekite varolan sınıf mücadelesini bir sihirle yok edemezsiniz.

Barış içinde birarada yaşama politikasının içeriği yozlaştırılabilir, Lenin'in ortaya koyduğu tanımdan uzaklaşabilirsiniz, ama yaşam, biz istesek de istemesek de, Marks ve Engels'in keşfettiği yasalara göre akıyor. Gelecek bunu kanıtlayacaktır, Almanya'da

da. 1989 ve 1990'da işçi hareketinin en büyük yenilgilerini yaşadığı doğrudur. Birçok eski sosyalist ülkede kapitalizm restore ediliyor, ulusal kurtuluş hareketleri zayıflıyor. Ululararası burjuvazi her türlü ilerici hareketi ezme çalışıyor. ADC'deki ve diğer sosyalist ülkelerde perestroika gibi bir hata, sosyalizmin likide edilmesindeki tek hata değildi. Bilakis, "üçüncü bir yol"un varolabileceğinin düşünülmesi ve kabul edilmesi bu felakete yol açtı. Şu çok söylenen "serbest piyasa ekonomisi"nin bir zamanlar sosyalist olan ülkelerde yürürlüğe konması, sermayenin iktidarını genişletmesinden başka bir sonuç vermez.

Kapitalizmin ADC, Polonya, Çekoslovakya, Macaristan, Romanya, Bulgaristan ve Amavutluk'ta restore edilmesiyle birlikte, Marks ve Engels'in keşfettiği toplumsal üretim-özel mülkiyet çelişkisi buralarda da etkisini gösterecektir. Bu çelişki, özellikle Lenin'in "Emperyalizm" adlı eserinde belirttiği gibi, dünya çapında bir çelişkidir; sadece ve sadece yeni bir toplumun, yani sosyalizmin kurulmasıyla çözülebilir ve çözülecektir. Sosyalizmi benimseyen bir parti, burjuvazinin kendi egemenliğini restore edip sürekli kılabilme ve varolan iktidarı üretim ilişkilerini koruyup genişletebilmek için şiddetten, terörden ve kanlı iktidarlarından vazgeçmeyeceğini gözönünde bulundurmalıdır.

KOMÜNİST BİRLİK

Türkiyeli Komünistlerin Yayın Organı

Ocak 1993

BÜTÜN
ÜLKELERİN
PROLETERLERİ
BİRLEŞİN !

1993'ü Mücadele ve Atılım Yılına Dönüştürelim

Yeni bir yıl, yeni umutlar demektir. Yeni umutlar ancak yeni mücadelelerin sonucu olabilir. Bizler umutluyuz, çünkü mücadele ediyoruz. Bazı yoldaşlara bu ham bir iyimserlik olarak gelebilir. Özellikle son yıllarda dünyada ve ülkede gelişen olaylara baktıklarında. Ama biz bu olayları kısaca bir gözden geçirmek ve iyimserliğimizin ham olmayıp haklı olduğunu ortaya koymak istiyoruz.

1980'li yılların ortalarında Gorbaçov dönemiyle birlikte başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkelerde, onların partilerinde başlayan perestroika ve glasnost söylemlili likidatör akım, tarihin ileriye doğru akışında önemli bir duraksamaya yolaçtı. Bu akım, ülkemizde de içinde olmak üzere Komintern geleneğinden gelen birçok komünist partisinin zaafa uğramasını hatta likidasyonunu beraberinde getirdi. Sosyalist ülkeler topluluğunun dağılmasıyla birlikte kapitalist dünya sistemi tek başına hükümlan ve başına buyruk hale geldi. Saldırgan ve emperyalist politika dünya ölçüsünde egemen oldu.

Bunlar madalyonun bir yüzündeki gerçekler. Ama madalyonun bir de diğer yüzü var. Sosyalist ülkelerin dağılmasına karşın, dünya ölçüsünde gericiliğin ve emperyalizmin egemenliğinin kurulmasına karşın, sosyalizm bayrağı dünya üzerinde hâlâ dalgalanıyor. Sosyalist Küba halkı, başlarında efsanevi önderleri Castro olmak üzere, insanlığın yüzüğü olarak sosyalizm kuruculuğu yolundan ayrılmıyor. Komünist Birlik, dünyadaki değişik komünist çevreler gibi, 1985'de esmeye başlayan likidasyonculuğa gerek ulusal, gerekse uluslararası ölçekte ideolojik, politik ve örgütsel olarak daha ilk günden karşı çıktı. Bu akımın kapitalist restorasyoncu özünü gözler önüne serdi. Komünist Birlik'in öngörütleri, tarihsel bakımdan çok kısa sayılabilecek bir sürede, beş yıl içinde gerçekleşti. Dahası beş-altı yıllık bir süre sonunda kapitalist restorasyona uğrayan ülkeler başta olmak üzere tüm dünyada işçi-komünist harekette yeni bir kıpırdanış doğdu. Komünistler, tarihsel haklılıklarının doğruluğunu bir kez daha görek

üzerlerindeki ölü toprağını en azından silkelemeye başladılar.

Ülkemizde 1992 yılı DYP-SHP Koalisyon hükümetinin birinci yılı olarak yaşandı. Geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi hükümetin boyası bir yılda döküldü, toplumsal demagogileri iflas etti. Demokratikleşmeden "Kürt realitesini" tanımaya kadar, işçi-memur haklarını kabul etmeden köylü kitesinin gerksinimlerine kadar hükümeti oluşturan partilerin vaatlerinden hiçbirini gerçekleştirmediği gibi, bu vaatler iktidardaki güçler tarafından çoktan unutuldu bile. Demokrasiden, "Kürt realitesi"nden söz eden DYP-SHP Hükümeti, PKK gerillalarını bahane ederek Kürt halkı üzerinde soykırım uygulamalarını girişti. Sınırottesi hareketi, ülke içi operasyonlarla tamamladı. Türkiye tarihinde görülmedik bir Kürt düşmanlığının boy atmasında birinci derecede rol oynadı. Sendikal hareketteki uzantıları sayesinde geniş kesimlerin istemlerini demagogijyle karşılamaya çalıştı. Bugün DYP-SHP hükümeti başta işçi sınıfımız olmak üzere

**KOMÜNİST BİRLİK dergisiyle yurtdışı yazışma adresi:
Postlagerkarte Nr 333330 F 6100 Darmstadt-Almanya.
Dergi Türkiye'de bağış karşılığı, yurtdışında 3DM'dir.**

tüm çalışan yığınlar arasında sıfır prestije sahiptir.

Ülkedeki siyasal gelişmeler, tıpkı dünyada olduğu gibi, bir yandan olanakları, diğer yandan tehlikeleri beraberinde getiriyor. Yükselen anti-Kürt hareket Türk şovenizmini ve neo-faşist hareketini önemli ölçüde besliyor. İşçi ve çalışan yığınların hükümetten ve dahası düzenden kopuşu, radikalizm söylemleri dinsel hareketlerin kan almasını beraberinde getiriyor. Bunlar daha önceden öngörülüp işaret ettiğimiz tehlikeler. Bugün ise daha somut bir duruma gelmiş halde. Ancak bu tersine çevrilemez bir süreç değildir. Bu sürecin tersine çevrilebilmesi, herşeyden önce bizlerin, komünistlerin çalışmalarına bağlı. İşte bu yüzden de 1993'ü mücadele ve atılım yılı haline dönüştürmeliyiz.

1992 yılında komünist ve işçi hareketimizde önemli olaylar yaşandı. DİSKE bağlı sendikalar yeniden faaliyete geçerken, Türk-İş ve Hak-İş kongreleri yapıldı. Ne yazık ki bu sendikal platformlar işçi sınıfımızın ve tüm çalışanların özlemlerine yanıt arayan forumlar olmadılar. Yanısıra legal sosyalist partilerin sayısı artarken, yenilerinin de kuruluş çalışmaları yoğunlaştırıldı. Dar çevrelerin kendi örgütlerini partiye dönüştürmeleri biçiminde yaşanan bu süreç, işçi sınıfımızın ve çalışanların ihtiyaç duyduğu örgütlenmeler olarak doğmadı. Bu süreçte 5. yılını dolduran Komünist Birlik hareketi, geçtiğimiz yıl şu anda 7. sayısına ulaşan Komünist Birlik

dergisini yayınlamaya başladı. Ülke içinde olduğu gibi, ülke dışında, özellikle de Almanya'daki yoldaşlar tarafından çoğaltılıp dağıtılan yayın organımız, kolektif varlığımızın gelişmesinde gerçekten de önemli bir kaldıraç oldu. Kolektif örgütleyici işlevini yerine getirdi ve getiriyor. Komünist Birlik dergisinin tüm yoldaşların çok yönlü katkılarıyla gelişip güçlenmesi, onun bu rolünü çok daha iyi yerine getirebilmesine olanak sağlayacaktır.

Hareketimizin 1993 yılını bir mücadele ve atılım yılı haline getirmesinde en önemli görev yoldaşlara düşmektedir. İdeolojik görüşlerimizin sağlamlığını, siyasal öngörülerimizin isabetliliğini, Komünist Birlik dergisinin örgütleyici işlevini kullanarak tüm yoldaşlar bu yıl çok daha büyük bir özgüvenle bir yandan eski yoldaşlarımızın arasındaki çalışmalarını yenilerken, diğer yandan yeni kuşak komünistler arasındaki çalışmalarını yoğunlaştırmalıdır. Eski komünist kadrolar arasından artık yoldaş kazanamayacağı görüşü terk edilmelidir. Eski komünist kadrolar şimdi bizleri, görüşlerimizi, yaptıklarımızı ve önerilerimizi dinlemeye dünden daha açık durumdadırlar. İşyerlerinde, bölge ve semtlerde tanıdığımız tüm eski yoldaşlarımızı yeniden göreve çağırıyoruz. Onlara başarılı bir mücadelenin yol ve yöntemlerini anlatmaktan bıkip usanmamalıyız. Bu propaganda ve örgütlenme çalışmasında çevremizde yeni yeni sınıf mücadelesine katılan genç kuşak

temsilcilerine özel bir özenle yaklaşmalı, ülkemiz ve dünya sınıf mücadelesinin zorlu ama şanlı yolunu göstermeliyiz.

1993 yılı dünyada ve ülkemizde sınıf mücadelesi bakımından önemli olaylara, siyasal gelişmelere gebe.

"Bush gitti, Saddam hâlâ yerinde"; dünya ölçüsünde burjuvazi bu sloganla korkusunu dile getiriyor. Sovyetler Birliği'nde yapılan kamuoyu yoklamaları, burjuvazinin yüreğine daha bir korku salıyor: "Brejnev dönemini istiyoruz". ABD'nin yeni başkanı yönetime gelirken yeni-tutuculuğa sövgüler yağdırıp 1968 demagojisi yapmak ihtiyacını duyuyor. Soğuk savaş artığı politikaların iflasi, ABD Başkanlık seçimleriyle bile ortaya çıkıyor. Bütün bunlar dünya ölçüsünde yeni bir demokrasi ve sosyalizm baharının yaklaşmakta olduğunun işaretleridir.

Ülkemizde öldü denen işçi sınıfı, tüm sosyal demagojilere rağmen madenci baltasıyla Ankara'da yürüyor. Memur sendikalarının örgütlenmesi ciddi boyutlara ulaşıyor. PKK gerillalarının mücadelesi egemen finans oligarşisinin korkulu rüyası olmaya devam ediyor.

Finans oligarşisinin has temsilcileri politik yaşamda doğrudan temsil edilme yoluna gidiyor. Koç'lar, Sabancı'lar aktif politikada bizzat yer alıyor. İşçi sınıfımız da siyasal alanda kendi doğrudan temsilcisiyle komünistlerle varolmak ihtiyacındadır. Komünist Birlik örgüt ve kadroları bu bilinçle, bu görevle davranmalıdır.

Yeni Mücadele Yılında Yurtdışındaki Komünistlerin Görevleri

1993 yılı yepyeni görevlerle, yeni bir mücadele yılı olarak başlıyor. Bu yılı somut hedeflerle karşıyoruz.

Komünist Birlik kadroları ve taraftarları olarak 1992 mücadele yılını iyi değerlendirmek ve mücadelede önümüzü açacak, örgütlenmeyi daha da geliştirici dersler ve deneyimler çıkartmamız gerekiyor. Son bir yıl içinde eksik ve az da olsa belli bir pratik deneyim elde ettik. Belli başlı büyük kentlerdeki örgütlenmemizin yanı sıra ilk demokratik derneğimizi de açtık. Geleneksel 12 Eylül yürüyüşü, diğer devrimci demokratik örgütlerle yürütülen ortak yerel çalışmalar, olanaklar ölçüsünde yayın dağıtımının örgütlenmesi, Alman anti-faşist hareketleriyle oluşturulan yerel komiteler, Türkiye'deki anti-demokratik baskıları, Kürt ulusuna uygulanan soykırımın Almanya'da gündeme getirilmesi ve bu konuda bir kamuoyu oluşturulması, Türkiye'deki komünist ve devrimci hareketlerle dayanışmanın örgütlenmesi ve Komünist Birlik için maddi bir dayanışmanın oluşturulması bugüne kadar yapılan belli başlı çalışmalardı. Yanısıra, yılın son aylarında oluşturulan Honecker ile Dayanışma Komitesi'nde Komünist Birlik kadroları aktif görev aldılar. Bir yandan sosyalizmin ve komünist hareketin uğradığı ağır tahribata, diğer yandan birçok kadro-

nun hâlâ eski gereksiz sağ sapmacı ve sekte eğilimlerine, yurtdışının olumsuz koşullarına rağmen; bu süreçte inatçı, kararlı ve sabırlı bir çalışma ile yeni bir Komünist Birlik kadro yapısı ortaya çıkartıldı.

Yurtdışı, özünde cephe gerisi bir konum oluşturmasına rağmen; emperyalist Almanya'nın, şu an bulunduğu güçlü ekonomik, politik, askeri yapısının ve bunun Avrupa Birliği üzerindeki etkisinin ve dünya ölçüsündeki başı çeken güçlerden birini oluşturması, Almanya'da yürütülecek anti-faşist çalışmaların özel önemini de kendiliğinden ortaya çıkartıyor. Son bir yılda had safhaya varan ırkçı-faşist saldırılar, ülkede yaşayan yabancı göçmenlerin sosyal-kültürel sorunları, gerici "ilticacılar yasası"nın yürürlüğe konması Almanya'daki mücadelenin belli başlı konularını oluşturuyor.

Komünist Birlik yurtdışı örgüt ve kadroları bu yeni mücadele yılıyla birlikte daha güçlü bir örgüt yapısı yaratmak, göçmenler ile ilticacılar arasında propaganda çalışmalarımızı derinleştirmek, Almanya'da gelişen ırkçı-faşist-neonazi hareketin şiddete dayalı soykırım girişimlerine karşı yabancı işçi ve göçmenlerin örgütlenmesini ve direnişlerinin güçlendirilmesi görevini de önüne koyarak savaşımı yükseltmelidirler.

Yurtdışındaki Komünistler
Yabancı düşmanı, ırkçı-faşist-neonazi saldırılara karşı
örgütlenmenin ve direnişin başını çekin!
Honecker'le Dayanışma'yı yükseltin!
Türkiye'deki komünist-işçi hareketiyle dayanışmayı örün!

Abhazya halkının Gürcü yayılmacılığına karşı direnişi

Sosyalist sistemin dağılması ve ardından SSCB'nin parçalanmasıyla başlayan kapitalizmin restorasyonu süreci, eski sosyalist ülkelerde halklara ne daha fazla demokrasi, özgürlük ve ne de ekonomik refah getirebilmiş, bunun yerine açlık, yoksulluk, işsizlik, ahlaki çöküş ve jenoside varan içsavaşlar ile yıkım ve tahribat getirmiştir. İşte Yugoslavya ve Bosna-Hersek. İşte Arnavutluk. İşte Azerbaycan-Ermenistan ve Karabağ. Ve işte dönek, işbirlikçi eski komünist Şevardnadze yönetimindeki Gürcistan'ın Abhazya'yı işgali ve sonuçları.

Toplumsal, kültürel, politik etkileri bakımından Türkiye'deki Çerkes halkını da harekete geçiren Gürcistan-Abhazya çatışmasına daha yakından bakalım.

1990'da SSCB'nin dağılmasıyla birlikte bağımsızlığını ve egemenliğini ilan eden Gürcistan, SSCB Anayasası'nı da terkederek 1921 yılında kullandığı kendi menşevik anayasasına döndü. Bunun üzerine yönetsel olarak Gürcistan'a bağlı Abhazya Özerk Cumhuriyeti de, ortaya çıkan bu yeni durum karşısında Gürcistan ile kendi arasındaki yönetsel ilişkilerin yeniden tanımlanması yönünde yaklaşık iki yıl görüşme talebini ısrarla istedi. Bu süreçte Abhazya, SSCB Anayasası'na sadık kalıyor. Gür-

cü yetkililerin görüşmeye yanaşmaması üzerine, Abhazya parlamentosu, Abhaz, Rus, Ermeni ve bir kısım Gürcü milletvekillerinin de katılımıyla ve demokratik bir biçimde Ağustos 1992'de egemenliğini ve bağımsızlığını ilan ederek, 1925 yılındaki kullandığı anayasayı yeniden benimsedi. Bu anayasanın temel özelliği, Abhazya'nın da diğer Transkafkasya Cumhuriyetleri (Gürcistan, Ermenistan, Azerbaycan) gibi egemen ve bağımsız bir cumhuriyet olmasıdır.

Bunun üzerine şovenist ve ırkçı Gürcistan yönetimi, devrik lider Gamsakurdiya'yı arama bahanesiyle Abhazya topraklarını tanklar ve toprakla işgal etti. Rusya Cumhuriyeti ve Türkiye Cumhuriyeti'ni, karizmatik kimliğiyle kendi çıkarları doğrultusunda ikna eden Şevardnadze yönetimi, bir oldu-bittiye getirerek Karadeniz'e açılan Abhazya topraklarını kendi egemenliği altına almak istedi. Gürcü yönetiminin bu tutumu Rusya Federasyonu içindeki birçok halkın ulusal gelişme doğrultusunu yakından ilgilendirmektedir. Nitekim 1990'lı yıllarda Gürcü milliyetçi yönetiminin Güney Osetya'nın Kuzey Osetya'yla birleşme girişimine karşı uygulamalarının Rusya Federasyonu'nun da desteğiyle baskı altına alınması, Çeçen-İnguş vb. özerk cumhuriyetlerdeki gelişmeler

üzerinde egemen ulus baskısını arttırıcı yönde etkiler doğurmuştur.

Şevardnadze yönetimi, bu uygulamasıyla binlerce yıllık ortak kültüre ve işbirliğine dayalı Abhaz ve Gürcü halkları arasındaki barışçı ilişkileri de telafisi olanaksız bir biçimde yaraladı. Buna karşın, özellikle Abhazya cumhurbaşkanı Artzınba, Şevardnadze yönetiminin uygulamaları ile Gürcü halkının iradesi arasındaki farkı vurgulayarak, Gürcü halkıyla barış için birarada yaşama arzularını her adımda vurgulamayı sürdürdü. Nitekim sosyalizm kuruculuğunun ekonomik, politik kültürel değerlerinin bilincinde olan Abhaz halkı ve yönetimi, şoven milliyetçi, yayılmacı Gürcü yönetiminin ülke içinde gün günden artan açlık ve işsizliği gözardı etmek üzere yarattığı bu oldu-bittiye boyun eğmeye kararlı.

Burada Türkiye'deki komünistlere, Abhazlara düşen görev, ülke dışından ve özellikle Türkiye'den Abhaz halkı üzerine yapılan değişik politik eğilimlerden baskıları hesaba katarak, bu halkın sosyalizm yolundaki kazanımlarını koruyarak daha ileriye doğru gitmesine yardımcı olacak bir politika izlemektir. Böylesi bir politika Gürcü halkının da şoven-milliyetçi Şevardnadze'nin askersel görevli yönetiminden kurtulmasında ve özgür ve ileri bir toplum halinde örgütlenmesinde etkili kaldıraç olacaktır.

Halk-Koop'lar ve Tüketici Bilinci

Türkiye kapitalizminin vardığı gelişkinlik düzeyi, nüfusun belli bölgelerde metropol özelliği kazanmış şehirlerde toplanmasını getiriyor. Sanayileşmenin dengesiz dağılımı ve toprakların parçalanması, toplaksızlık, nüfus artışının hızlı bir yükselme içinde oluşu, işsiz yığınları büyük kentlere sürükleyiyor. Ülkemiz hızlı bir biçimde kentli toplum özelliği kazanıyor. Kentlere yığılan bu büyük kitlelerin ana gövdesini işçi ve çalışanlar oluşturuyor. Bir ücret karşılığı mal ve hizmetlerin üretiminde işgüçlerini satarak geçinen bu kitle, aynı zamanda ana tüketici yığını da oluşturuyor. Yani üretilen mal ve hizmetlerin büyük bölümü işçi ve çalışanlarca tüketiliyor.

İşçi ve çalışanlar hareketindeki genel örgütsüzlük ve varolan örgütlerde yaşanan tıkanıklık, tüketici hareketinde de kendini gösteriyor. Mal ve hizmetlerin büyük bölümünü tüketen işçi ve çalışanlar arasında tüketici bilinci ve örgütlülüğü bulunmuyor. Tüketim alışkanlıklarını medyalar aracılığıyla sürdürülen reklamlar belirliyor. Kapitalist tüketim toplumunun alışkanlıklarını yaymanın, yeni bir marka kültürü yaratmanın ana kaldıraçını medyalar oluşturuyor. Yarar, dayanıklılık, ucuzluk, ihtiyaç gibi tüketimde esas alınması gereken kriterleri geçersizleştirmeye yönelik, çarpık bir tüketici bilinci oluşturmaya yönelik çabalar sürüyor. Böylesi çabaların ya-

rattığı tüketim alışkanlıkları ise, ücretlerin büyük bölümünün yeniden tekellerin eline geri dönmelerinden başka bir sonuç vermiyor.

Ücretlerde binbir mücadele sonucu elde edilen artışlar, tüketici bilinciyle bütünleştirilemediği için mal ve hizmetlere gelen zamlarla eritiliyor. Ücretlerde sağlanan artışın, sağlıklı bir mal ve hizmet tüketimiyle bütünleştirilebilmesi için işçi ve çalışanlarda bir tüketici bilinci geliştirmek gerekiyor. Mal ve hizmet tüketiminde, yararı, ihtiyacı, ucuzluğu, dayanıklılığı esas alan ve örgütlü davranış temelinde gelişecek bu tüketici bilincinin temelini, tüketim kooperatifleri oluşturuyor. Fabrika, mahalle ya da semt düzeyinde belli bir birimi esas alarak oluşturulabilecek böylesi örgütlülükler, ihtiyaçların giderilmesinde üretici birlikleriyle kuracağı ilişkilerle kalite ve fiyat açısından daha olanaklı koşulları sağlayabilir. Salt üyelerine ekonomik çıkar sağlamanın ötesinde kooperatifler, emekçilerin demokratik bir örgütlenmesi olarak, dayanışma bilincini geliştirmede, tüketim kalıplarını yeniden biçimlendirmede bugün için en işlevli araçlardır.

Ülkemizde belli bir örgütlenme geleneği olan ve Halk-Koop olarak adlandırılan tüketim kooperatiflerini yeniden canlandırmada, varolanı geliştirmede, işçi-sendika hareketine büyük görevler düşmektedir. Genel emekçi halk

örgütlenmesi özelliği taşıyan tüketim kooperatiflerinin ana üye yığını işçiler olmaktadır. Sendikalarca geliştirilecek tüketici örgütlenmeleri, özendirici bir işleve sahip olacaktır. Bu çerçevede sendikal eğitimlerde tüketici bilincinin yaratılmasının konusunu, TİS'lerde üretim standardına uygunluğun gündeme getirilmesi son derece önem kazanmaktadır.

Tüketim kooperatifleri, ürettikleri pahalı ve sağlıklı ürünlerle kârlarını arttırmaktan başka bir amacı olmayan tekellerin medyalar aracılığıyla utanmazca giriştiği tüketici koruyuculuğunun da teşhir edilebilmesi olanağını verecektir. Bugün için tüketicilerde varolan duyarsızlığın kırılabilmesinin, bilinçli bir tüketim alışkanlığının yaratılabilmesinin ana aracı olan tüketim kooperatifleri, güçlü bir tüketici hareketi yaratılmasının de başlangıç halkasını oluşturmaktadır.

Komünistler, emekçilerin demokratik örgütlenmeleri olan Halk-Koop'ların geliştirilmesi, kitleselleştirilip yaygınlaştırılması temelinde böylesi girişimlerin içinde olmalıdırlar: tüketici bilincinin tekeller ve onların aracı olan medyaların elinde biçimlenmesinin önünün kesilmesi, çevre ve insan duyarlı, ihtiyacı temel alan bir tüketici bilincinin yaratılmasında, bunun örgütlü hale getirilmesinde, sendikal hareket de böylesi bir duyarlılık yaratılmasında aktif rol oynamalıdırlar.

İşçi Hareketi, Sendikalar

Günümüzde komünist hareketin yaşadığı üretimsizlik ve çıkırsızlık aynı ölçüde sendikalarda da görülmektedir. Devlet-teknelci egemenliğin pekiştirilmesi, sendikaların da kendilerine yeni örgütlenme, çalışma ve etkili olma yolları aramalarını zorunlu kılmış, ancak bunu beceremeyen sendikalar giderek işsiz kalmışlardır. Bir taraftan kamu kuruluşlarında çalışan işçilerin ürettiği mal ve hizmetlerin üretimi hükümetlerce taşeron ve müteahhitlere verilirken, özelleştirme eğilimleri artmış, tensikatlar yoğunlaştırılmıştır. Diğer yandan birçok sektörde işçi ve çalışanlara hak ettiği ücretler ödenmemektedir. İşçi ve çalışanların maaşlarından peşin olarak kesilen vergi, SSK primi, zorunlu tasarruf kesintisi, sendika aidatı gibi kesintiler, ilgili olduğu yerlere yatırılmamakta, işverenlerce çalıştırılarak, düşük faizli kredi olarak kullanılmaktadır. Ama her halükârda işin faturası, ceremesi işçilerin başına yıkılmaktadır. Verimliliğin düşüklüğü ve işletmelerin kâr etmediği iddia edilmekte, sıfır sözleşme gündeme getirilmekte, sözleşmeler sadaka düzeyinde zamlarla bitirilmek istenmektedir. Emek ve çalışma düşmanı bir kamuoyu bilinci yaratılmakta, hak mücadelesi sürdüren işçilerin diğer emekçilerden yalıtılmasına çalışılmaktadır.

İşverenlerin böylesi kapsamlı saldırılarına karşı, işçi ve emekçilerin tek tek isyanları hiçbir sonuç doğurmamaktadır. Sendikalar da eski yöntemlerle bu duruma çözüm bulamazken, yeni mücadele yöntemleri geliştirmek gibi bir çabaya girişmemektedir. Sendikaların kaşarlanmış bürokratik yapısı, tabandan gelen değişik ama radikal eylem talepleriyle

uyuşmamaktadır. Sendika yönetimlerinde yeralan kadroların çoğu, sendikaya iyi ücret sağlayan bir işyeri olarak bakmakta, koltuğunu garantilemek için duruma göre tavır takınmakta, kimi zaman "sınıf ve kitle"ci, kimi zaman "klasik ücret sendikacısı", kimi zaman da "solcu" görüntüsü yaratmaktadır. Yönetim için yapılan yarışmalar aslında koltuk ve ücret için yapılmaktadır. İşçilerin ezilmişliği ve sorunları her geçen gün dağ gibi büyürken, sendikal merkezlerden hiçbir çözüm önerisi ve girişimi gelmemektedir.

Tüm bu olumsuzluklar karşısında işçiler hem işverenlere karşı, hem de sendikal bürokrasiye karşı mücadele etmek zorunda kalmakta, fakat mücadelenin araç ve amaçları yetersiz kaldığından, "kendiliğinden mücadele" sınırlarını aşamadığından olumlu sonuç vermemektedir.

İşçiler, son on yıldan beri, daha önceden denenmemiş bir dizi değişik eylem biçimleri yarattılar, uyguladılar. Çok görkemli işler de yaptılar. Ama gene de önemli kazanımlar elde edemedikleri gibi, büyük kayıplara da uğradılar. Birçok işyerinde (özellikle belediyelerde) sık sık yaşanan eylemlilikler, hakların kazanılmasında pek de etkili olmadı. Kayıpların sürekli olarak artması, tabanda çok daha kötü ve tehlikeli eğilimler gelişmesine yol açtı. Bunların en önemlisi, "eylemler de etkili olmuyor" düşüncesidir. Bu hatalı ve tehlikeli düşüncenin doğması, olayın doğru değerlendirilememesinden kaynaklanmaktadır. İşçilerin mücadele biçiminin sağlanmasında en etkili yöntem olan eylem (hele de üretimden gelen gücün kullanılması eylemi) de gözden düşürülecek

olursa, artık geriye teslimiyetten başka bir şey kalmaz.

Hak kayıplarının sürekli olarak artması olayında hınzırca gözden kaçırılan gerçeklerin bir bölümünü şöyle sıralayabiliriz.

A) Sendikal anlamda

• Sendikal hareketin günün koşullarına ayak uyduramaması, yeni mücadele yöntemleri geliştirememesi;

• Sendikal merkezlerin sınıf hareketini lokal eylemliliklerinden çıkartıp daha geniş kitleleri harekete geçirecek örgütlenmelerden giderek genel grevi örgütleme hedefinden bilinçli olarak kaçınılması (işyerleri, bölgeler, şubeler ve sendika merkezleri birlikte hareket etme eğiliminden uzak duruyorlar);

• Sendikalarda koltuk (kariyer) ve ganimet mücadelesi;

- Sendika yöneticilerinde hemşehricilik (şovenizm), grupçuluk;

• Sendika yöneticilerinin işverenle anlaşmalı olarak işe adam aldırma, işçilere kadro verme, işyeri yöneticilerini belirleme talepleri ve tabii buna karşılık olarak işverene verilen tavizler;

• Sendika yöneticilerinin işçiler arasında bölgesel, dinsel ve siyasal ayrım yapmaları;

• "Önce insan" diyerek göreve gelen yerel yöneticilere, iş haklarının gaspına göz yumularak destek verilmesi;

• Cicili bicili vaatlerle kurulan koalisyon hükümetine büyük umutlarla bağlanarak destek olunması;

B) Siyasal anlamda

• İşçilerin kendi tepkisel kararları ve iradeleriyle yapılan, sendikaların kerhen desteklediği eylemlerin belirli bir siyasi hedefi, özgün özü yok;

34. Yılında Ya Ölüm"

SSCB olmak üzere, sosyalist sistem ülkelerinden aldığı ekonomik yardımın kesilmesine, dünya pazarında ABD'nin ambargo uygulamasını sürdürmesine rağmen, sosyalizmin kazanımlarını koruma ve kuruculuk sürecini devam ettirme yolunda kararlılığını gösterdi.

Bugün devrimin 34. yılında Küba dün olduğu gibi sadece sosyalizmin Latin Amerika'daki bir ileri karakolu değil, sosyalizmin dünya çapında bir ileri karakolu olma göreviyle yüzyüze geldi. Tarih sürecin ona yüklediği bu misyonu tereddütsüz kabul eden Küba, Fidel'in deyimleriyle "Sosyalist kuruculuktan vazgeçmektense Ada'yı batır-

mayı yeğ tutacağız" vurgusunu getirdi. Sosyalist Küba bu kararlılığıyla dünyanın tüm komünistlerinin güç ve moral kaynağı oldu. Kesilen yardımlar ve uygulanan ambargo sonucunda sosyalist Küba bugün çok güç koşullarda bulunuyor. Ancak tüm bu güçlüklerle karşı Fidel'in liderliğindeki KKP önderliğinde bütünleşmiş Küba halkı sosyalist kazanımları koruma kararlılığını sürdürüyor.

Bütün ülkelerin komünistlerinin ve antiemperyalistlerinin başlattıkları Küba'yla dayanışma kampanyaları Küba'nın kararlılığını pekiştiriyor. Enternasyonal dayanışmanın sıcaklığını ve gücünü gösteriyor.

Devrimin 34. yıldönümünde sosyalist Küba'yla dayanışma görevi tüm dünyanın komünistleri için, proletarya enternasyonalizminin ölçütü olma özelliği gösteriyor. Türkiyeli komünistler, sosyalist Küba'yla maddi ve moral dayanışma içinde oldular ve oluyorlar. Komünist Birlik Küba devriminin 34. yıldönümünde tüm üyelerini, ülkemizin tüm komünistlerini sosyalist Küba'yla dayanışma içinde olmaya bir kere daha çağırıyor. Komünist ozan Nazım Hikmet'in "Mutluluğun Resmi" diye tanımladığı sosyalist Küba'yı, devrimin 34. yıldönümünde proletarya enternasyonalizmi duygularıyla selamlıyor.

Komünist Nazım Hikmet 91 Yaşında

Nazım Hikmet 15 Ocak 1902 yılında doğdu.

Onsekiz yaşlarından başlayarak komünist hareket içinde yer aldı.

Doğu Emekçileri Üniversitesi'nde (KUTV) okudu.

TKP saflarına katıldı. TKP MK Genel Sekreterliği görevinde bulundu.

Ülkemizin yetiştirdiği dünya çapındaki bir komünist ozan,

yaşamı boyunca sanat ile siyasal mücadelesini iç içe yürüttü.

Bir komünist, proletarya enternasyonalizminin bilinçli bir savunucusu olarak

dünya barış hareketinde aktif rol oynadı.

Dünya Barış Konseyi yönetiminde yer aldı.

1963'te yaşama gözlerini yumarken TKP Merkez Komitesi üyesiydi.

Nazım'ın Otobiyografisi'nde sözünü ettiği gibi,

Partisinden koparmak istediler onu. Sökmedi.

Bugün de komünizm döneğlerinden, burjuvazinin sözcülerine kadar herkes,

Nazım'ın sanatçı kişiliğini komünist kişiliğinden koparmaya çalışıyor.

Nazım'ı anlamak ve anmak, onun komünist kişiliğini yok sayarak olanaklı değildir.

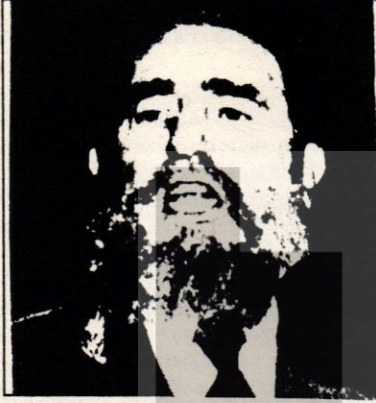
Komünist Birlik, komünist Nazım Hikmet'i doğumunun 91. yıldönümünde, mücadelesine, komünist ülkü ve ilkelerine bağlılığını sahip çıkarak saygıyla anıyor.

Küba Devrimi'nin "Ya Sosyalizm"

1 Ocak 1993 yalnızca yeni bir yılın ilk günü değil, Küba Devrimi'nin de yıldönümü. 1 Ocak 1959'da Fidel Castro önderliğindeki devrimci güçler ve Küba halkı, ABD kuklası Batista diktatörlüğünü devirerek Küba'da, ABD'nin yanbaşındaki bu küçük ada devletinde erki ele geçirdiler.

Devrimin ertesinde, 1960 yılında SSCB ile kurulan diplomatik ilişki ve sosyalizm kuruculuğu yoluna girme kararı, Küba'nın gerçekleştirdiği gelişmede belirleyici rol oynadı. Proletarya enternasyonalizminin sınırsız deste-

ğinde ABD'nin hemen yanbaşında girişler bu sosyalizm kuruculuğu deneyimi ile Küba, sosyalizmin Latin Amerika'daki ileri karakolu olma görevini de üstlendi. ABD komplolarını, işgal girişimlerini boşa çıkardı. Küba, sosyalizm kuruculuğu yolundaki kazanımlarıyla sağladığı gelişmeyi proletarya enternasyonalizmine bağlılığıyla bütünledi. Afrika'nın genç devletleri ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluşa bağlama yolundaki çabalarından her zaman Küba'yı yanla-

rında buldular. Latin Amerika'nın devrimci demokratik iktidarları, Nikaragua'da, Grenada'da gerçekleştirdikleri atımlarda hep Küba'nın maddi ve moral dayanışmasından güç aldılar. SSCB de Çernobil nükleer santral kazasında nükleer serpintiye uğrayan çocukların bakımı için ilk öneriyi Küba'dan aldı. Küba Komünist Partisi'nin önderliğinde içte kuruculuk çabalarını yoğunlaştırırken, dışta anti-empyalist savaşımın güçlü bir kalesi, halkların güvenini kazanmış bir ülke olarak öne çıktı. Üçüncü Dünya'nın genç devletlerinin BM'deki sözcülüğünü üstlendi.

1980'li yıllarla birlikte sosyalist sistemde yaşanan yıkım karşısında Küba bir an olsun duraksamadı. Marksizm-Leninizm konularından ödün vermeksizin sosyalizm kuruculuğundan geri dönmeyi reddedererek savaşımını sürdürdü. Başta

ve Komünistler

• İşçilere bu eylemlerinde yol gösterici, yanlışlıklardan arındırıcı, güçlü, inandırıcı çağrı odağı yok;

C) İdeolojik anlamda

• 12 Eylülün kişileri bireycileştirici ideolojisinin henüz aşılammış olması, bunun sonucu olarak da

• Nemelazimciliğin kök salması;

• Nasıl olsa birileri bir şeyler yapar düşüncesiyle mücadelenin kitle tarafından üstlenilmek istenilmemesi sayılabilir.

Çok önemli bir konu da, yine 12 Eylül'den sonra toplumdaki işçi sınıfının varolan prestijinin düşürülmesidir. Emek ağırlıklı olduğunu iddia eden parti ve çevreler bile işçileri ve onların örgütü sendikaları önemsememekte, itibar etmemektedir.

İşçi sınıfının toplumdaki bu prestij kaybının giderilmesi, gündemi işgal etmekle mümkündür. İşçi sınıfının gündemi işgal etmesi ise, gerçekten düzenin temellerini sarsacak, etkili bir genel grevle gerçekleşebilir. Genel grev, tepeden inme sendikal merkezlerin çağrısıyla değil, işyerlerinde oluşan kıvılcıkların birikimiyle oluşabilir. Tekil olarak işyerlerinde yaşanan eylemler tüm sınıfa mal edilmişse bu kıvılcıklar bir başka işyerine, başka alanlara taşındıkça genel grev ufukta gözükür.

Bütün bunların sonucunda şu söylemek gerek; koca Bahar Eylemleri, Zonguldak Yürüyüşü, Belediye işçilerinin 1988'den beri yaptığı eylemler, ilk olarak yapılan belediye grevleri, 3 Ocak eylemi, İzmir-Ankara Belediye işçileri yürüyüşü, birçok işyerinde yapılan işgal, grev, yürüyüş, direniş vb. eylemler, kalıcı sınıfsal

kazanımlar getiremediler.

Bir sürü eylem, bir sürü slogan, bir sürü iş... Ama sonuç bir adım ileri değil. Çünkü eylemler birbiriyle eşgüdümlü, somut bir hedefe dönük ve kararlı değil. Çünkü bu eylemler belirgin bir siyasal amaca sahip değil. Ya da bilinçli olarak siyasal becerikleri çarpıtılıyor. Örneğin belediyelerde yapılan eylemler... Toplu sözleşme görüşmeleri sürerken, Belediye-İş sendikasının öncülüğünde mi, artışında mı belli olmayan bu eylemler toplu vizite yapıldı. Her eylemde de toplu viziteye çıkan işçiler Büyükşehir Belediyesi'nin önündeki havuzun çevresinde toplandılar. İşçilerin toplanmasıyla dağılması bir oldu. Ne bir sendikacı çıkıp konuşma yaptı, ne de bir önder çıkıp işçilere hedef gösterdi. Bu eylemlerde işverene yaslanarak sendikal anlamda yer tutmaya çalışan bir grubun çığırtkanları, angaje bir vaziyette "Hakhyız. Kazanacağız", "Devlet Terörüne Son" gibi doğru, ama eylemin nedeniyle hiçbir ilgisi olmayan sloganları sakız yaptılar. Asıl hedef olması gereken Belediye patronlarına toz kondurulmadı. Sonuçta bu ortamda gidilen grev, yaşandı, ertelendi ve toplu sözleşme imzalandı; ama sorunlar daha da çoğaldı. İşçilerin geriye dönük alacaklarının ödenmesi bir yana, normal maaşları bile ödenemez oldu. Belediye patronları "ödeyemiyorum" edebiyatına sarılırken, tabanda işçilerin feryadı ve aşırı ısrarlı zorlamasıyla mecbur kalan sendikalar, tabanın iradesine başvurmaksızın ve hatta ona karşı işverenle anlaşmalı eylem biçimlerine giriştiler.

Bu eylemlerde "Grevimizi Erteleyenler Şimdi Haklarımızı Vermiyor", "Eylemimiz Halka

Karşı Değil. Haklarımızı Veremeyenlere Karşıdır" gibi ne anlama geldiği, kime yönelik olduğu belli olmayan sloganlar ortaya çıktı. Hedef bulanıklaştırıldı. İşçiler ille da haklarımızı alana kadar çalışmayacağız, direneceğiz derken, sendikacılar "çalışmazsanız halkı karşınıza alırsınız, çalışın" diyor-du. Ama işvereni karşımıza alalım diyemiyordu.

Sendikaların durumu bu iken, sınıfın içinde en duyarlı kesim olan komünistler ne yapacak? Komünistler tabanda etkin değil, işçi hareketi ile komünist hareket bütünleşmiyor denildiği ve bu gerçeğin açıkça görüldüğü bir ortamda, sendikalarda etkili olmayan komünistler ne yapmalı? Hiç hıf yok, iş çok zor.

Bir kere 12 Eylül ideolojisinin Türkiye'de insan malzemesini çürüttüğünü de göz önüne alarak işe sınırdan başlamak gerekiyor. Hayır tam anlamıyla sınırdan değil; hâlâ sınıf mücadelesine ve kurtuluşun sosyalizmde olduğuna inanan ve ruhunu kapitalizmin tüketim ideolojisine köşe dönme mantığına satmayan bir avuç insan var. İşte bunlar işyeri, işkolu ve sendikalar bazında kendi aralarında belirli programlar çerçevesinde bir araya gelip ığneyle kuyu kazar gibi, oya işler gibi, sınıf mücadelesini yeniden örgütleyecekler. Ev ev, işyeri işyeri, sendika sendika, demek demek, tek tek ve giderek gruplar halinde eğitim ve örgütlenme çalışmalarını yapacak.

Komünistlerin sınıfla buluşmasını ve kaynaşmasını bu çalışmalar sağlayacak. Sınıfın eylemlilikleri nicelikselikten, nitelikseliğe yükselecek. Okun sivrili ucunu işveren, hükümet ve devlet yapısına yönelecek. Bu işin başka yolu yok.

956'nın Kasımında Fidel de içlerinde 82 kişi Granma gemisinden denize indi

956'nın Kasımında Küba kıyılarına sokulan Granma gemisinden denize inip yan bellerine kadar suya gömülü ve silahlarını başlarının üstüne tutarak ve ansızın ve bir anda açılan top ve mitralyöz ateşi altında karaya çıkıp ve karanlıkların polis köpekleri gibi koklayan araştıran ışıltıklardan sakınarak ve sarıldınız teslim olun seslerini ve iri kurbağaları çiğneyip bataklıklara ve şeker kamışı tarlalarına dalarak ve palmyelerle hindistancevizi ağaçlarının ardı sıra tepeleri tırmananlar Sierra dağında buluştu

Fidel de içlerinde 82'nin 12'si sağ kalmıştı

Fidel de içlerinde 12 kişiydiler 56'nın Kasımında

Fidel de içlerinde 150 kişiydiler Aralıkta 56'nın

Fidel de içlerinde 500 kişiydiler Şubatında 57'nin

Fidel de içlerinde 1000 oldular 5000 oldular Fidel de içlerinde Fidel de içlerinde bir milyon yüz milyon bütün insanlık oldular yıktılar Batista'yı 959'un Ocakta ve 50 binlik orduyu ve şeker kamışı milyonlarının yerlisini de Yankisini de ve kırsal ve önlerinde cesetler çürüten karakolları ve eroin toptancılarını ve kumarhanelerini ve Birleşik Amerika Devletleri hava deniz ve kara kuvvetlerini ve Birleşik Amerika Devletleri dolanını ve Küba'nın havasında ağır çiçek kokularına karışık leş kokusu dağıldı yani Birleşik Amerika Devletleri korkusu(...)

Nazım Hikmet'in Havana Röportajı adlı şiirinden

"Onların ismini sen aklında tutma, 28-29 Kanunisâni'yi unutma"

28 Ocak 29'a bağlayan gece, TKP'nin kurucusu ve ilk Genel Başkanı Mustafa Suphi, ilk Genel Sekreteri Ethem Nejat ve aralarında Merkez Komitesi üyeleri de bulunan 15 komünistin Kemalist burjuvazi tarafından Karadeniz'de katledilmelerinin 72. yıldönümü.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Türkiyeli komünistler Ocak ayının 28'i 29'a bağlayan gecesi ölümsüz önderlerini anacak, onların yasıyla komünist ozan Ruhi Su'nun dizelerindeki gibi "bir yanlarını deryada çalkalanmaya" bırakacak. Ama aynı zamanda komünizm idealleri için savaşımı yükselterek TKP Genel Sekreterlerinden ozan Nazım Hikmet'in dizelerindeki gibi "Bir çelik ayna olan gözlerini" "Onbeşlerin resmini görmek isteyenlere" dikerek kararlılıklarını haykıracaklar.

M.Suphi ve yoldaşları üzerine, onların yiğitlik ve fedakarlıkları üzerine bugüne kadar çok şey yazıldı, söylendi. Arşiv belgeleri yayınlandı. Yazılanların bir bölümü, ölümsüz önderlerimiz üzerine hamasi edebiyattan öte gidemedi. Bir bölümü ise, önderlerimizin katlini bir polisiye olay olarak ele alarak katilini bulma arayışına dönüştü. Oysa M. Suphi ve 15 yoldaşı komünist ve sınıf mücadelesi-

nin onlara yüklediği misyonu yerine getirmek üzere ülkeye dönmek için yola çıkmışlardı. Sınıf mücadelesinde düşmanın eline düşmüşlerdi, ideallerini satmaktansa, misyonlarını terketmektense canlarını verdiler. Katil belliydi: Kemalist burjuvazi. Hamasi edebiyata gerek yoktu. Çünkü onlar sıra neferyidiler. Sırala-

ONBEŞLERİN KİTABESİ

*Kazıdık onbeşlerin ismini,
Kanlı kızıl bir mermere!
Bir çelik aynadır gözlerimiz,
Onbeşlerin resmini
Görmek isteyenlere...*

Nazım Hikmet, 1925

rı gelince, sıralarını saymışlardı. Kendilerinden sonra gelen tüm yoldaşları gibi. Türkiye komünist işçi hareketinin bu ilk şehitlerini anmak, bugün ayrı bir öneme sahip. Uluslararası komünist hareketin bir alt-üst oluş yaşadığı, bu alt-üstlüğün ülkemiz komünist hareketinde de bütün hızıyla sürdüğü bir dönemden geçiyoruz. Komünist olmanın, hele hele önderlerimizin de içinden geldiği Komintern geleneğinden gelmenin, örgütlü olmanın ve hâlâ komünist ilke ve ülkülerin savunucusu olmanın aşağılandığı, inkarcılığın, dönekliliğin ve her türden liberalizmin övgüyle karşılandığı bir süreci yaşıyoruz. Dün şu veya bu nedenle bilimsel komünizm mücadelesi içinde yer almış, bugün liberalizm saflarında yer alan ve yaşadığı dönemin tarihine dahi sahip çıkamayacak kadar kişiliksizleşmiş bir dönemler topluluğunun, komünist hareketin tarihiyle ilgili çalışmalar yapacaklarını ilan edebildikleri bir gariplikle karşı karşıyayız. Ya da devrim ve sosyalizm adına komünist hareketin tarihini kendi varoluşuyla eşitleyen ve kendinden önceki mücadeleleri topyekun bir sapmalar tarihi olarak ele alan ya da o tarihe seçmeci yaklaşan devrimci bir söyleme sahip farklı tür-

den bir inkarcılıkla karşı karşıyayız.

Bu nedenle 28-29 Ocak 1993'te Onbeşleri anmak, komünist-işçi hareketimizin tarihini bu dönemler topluluğuna bırakmamak anlamına gelmektedir. Enternasyonalist örgütlü mücadele geleneğine bu yoğun saldırı altında sahip çıkmak anlamına gelmektedir. Marksizm-Leninizmi, komünist ilke ve ülküleri, reformizm ve uzlaşmacılığa, liki-

datörlere karşı savunmak anlamına gelmektedir. Sosyalizm mücadelesini kendiyile başlatan ve yeni kuşaklara köksüzlük aşılardan her türden inkarcılığa karşı 70 yılı aşkın örgütlü mücadele geleneği ve mirasını savunmak anlamına gelmektedir.

M.Suphi ve yoldaşlarından, ülkemiz komünist hareketinin bu seçkin önderlerinden bize kalan en önemli miras, onların ateşli enternasyo-

nalizmi, adanmış savaşkanlıkları, grupçuluğu reddeden örgütlülük anlayışları ve işçi sınıfı içinde örgütlenmeyi başa alan çalışma tarzlarıdır.

Komünist Birlik, Kemalist burjuvazinin katlettiği ölümsüz önderlerini "Kanlı Kızıl Bir Mermere Kazınmaları"nın 72. yılında, adlarını, anıları ve miraslarını örgütlü mücadelelerinde yaşatma kararlılığını bir kere daha ifade ederek anıyor.

TÜM YOLDAŞLARA

Türkiyeli komünistler zor koşullarda, her türden burjuva ideolojisinin ve kendi içinden çıkan dönemlerin saldırısı altında mücadele ediyor.

Bu koşullarda Marksizm-Leninizm ilkeleri ve proletarya enternasyonalizmi ülkülerini savunmak, komünizmin maddi ve moral değerlerine sahip çıkmak özel bir önem taşıyor.

Komünist-işçi hareketimizin tarihi, kahramanlıkları ve zaaflarıyla, hata ve sevaplarıyla bizden önceki kuşakların ve bizlerin savaşarak yarattığımız bir tarihtir.

Tarihimize sahip çıkmak, yayılmak istenen köksüzlük bilincine karşı tarihsel köklerimiz savunmak ve yeni kuşaklara taşımak gerekiyor.

M.Suphi, E.Nejat ve yoldaşları, Onbeşler, tarihsel köklerimiz ilk halkası.

Kemalist burjuvazinin katlettiği ilk şehitlerimiz.

28-29 Ocak 1993'te tüm Komünist Birlik örgütleri, kadroları,

yurtiçi ve yurtdışındaki tüm yoldaşlar;

ellerindeki tüm olanaklarla

ölümsüz önderlerimiz Onbeşleri anma göreviyle yükümlüdürler.

Koşullar ve olanaklar ölçüsünde tüm örgüt ve kadrolar yaratıcı inisiyatiflerini de kullanarak anma organizasyonları örgütlemeli, değişik geleneklerden komünistleri böylesi bir çerçevede yanyana getirmeyi önlerine görev olarak koymalıdır.